

4¹² Deel hver Maaned, ligesom andre Embedsmænd; skeer dette, saa lide de intet Savn, og derved vil i det Hele taget Striden om Capitelstarten væsentlig komme til at falde bort, idetmindste fra denne Side. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at det er stor Synd, man gjør imod denne Embedsclasse, at man ikke sørger for, at de itide kunne faae deres Penge, og at man paadrager dem et saadant Tab, som følger af, at de maatte vente længe paa Tienden. Jeg kan derimod ikke være ganske enig med det ærede sidste Medlem, naar han siger, at det, hvorpaa man skal give Agt, er det Dieblif, hvori Producenterne kunne sælge deres Varer, og at det er den Priis, hvortil de kunne sælge dem, der skal blive Capitelstart. Nei, man skal give Agt paa den Tid, til hvilken Modtagerne med Billighed] og Ret kunne fordrø at faae deres Varer in natura, og den Priis, som da fremkommer, er den, som Producenterne skulle give. Producenterne have faaet Affindelse i Penge af en Naturalydelse til en vis given Tid, og den Tidsgrændse kunne de ikke forlange, at der skal frides ud over; den Betaling, som med Billighed kan sættes til denne Tidsgrændse, kunne de fordrø, bliver den, som de skulle yde, men ud over den Grændse kunne de ikke forlange at komme; thi saa forlange de som Ødere en Fordeel paa Modtagerens Regning. Der som det ærede Medlem var Modtager, og han var berettiget til at modtage i Februar eller supponeret berettiget til at modtage i Februar, og han da ved at sælge i Marts kunde faae en høiere Priis pr. Lønde end den, der kunde faaes i Februar, saa vilde han jo, naar Prisen ikke blev bestemt til den samme, som den var i Februar, tabe eller vinde paa den ene eller anden Side. Det er det Dieblif, hvor Ødelsen idetmindste senest skal være sleet, som vi skulle heste vort Diemærke paa, hvad Prisen er i dette Dieblif maa dese Øderen og Modtageren imellem; om vi saa skulle naae Fastsettelsen af dette Dieblif ved at gaae hele Aaret rundt, eller vi skulle blive staaende ved visse enkelte Maaneder, der saa at sige frembyde en passende Affpeiling for den Handel, der kunde finde Sted i det mellemlyggende Tidsrum fra Productionens og til Afleveringens Dieblif,

det er egentlig derom, hele Tvisten dreier sig. Capitelstarten er en Affindelsespriis for et Aars Production, som skal være fremkommen paa en vis Aarstid, September eller October Maaned og som skal være afleveret inden en vis Aarstid, saavidt jeg mindes Februar Maaned. Imellem det første Dieblif, da det var muligt, at man kunde have præsteret, og det sidste Dieblif, da man er berettiget til at fordrø det præsteret, ligger Summen af de Priser, hvis Middeltal maa være Affindelsesprisen, og saasnart man gaaer ud derover, saa kommer man ind paa et ganske andet Grundlag, end det, hvorfra man er gaaet ud, at det er dette Aars Production, som skal være leveret in natura inden en vis Tid, men for hvilken man ved offentlige Midler sætter en Affindelsespriis. Deri synes mig ligger en ganske simpel Regel, som indskrænker Priisbestemmelsen fra det første Dieblif, hvor Afleveringen vilde have været mulig, og til det seneste Dieblif, hvor den turde fremkomme. Naar man gaaer ud over dette, sætter man ikke Capitelstarten for de hidtil bestaaende Forhold.

Der er dernæst en anden Ting, som man heller ikke bør tabe af Sigte, nemlig sat alle disse Leveringer ere paa en eller anden Maade efter deres Oprindelse en Ødelse til Staten eller paa Statens Vegne til andre Personer, som ere traadte ind i dens Ret. Vi see for Diebliffet, at hele Statslønningsmaskineriet begynder med den 1ste April og slutter med den 31te Marts. De Ødelsø, som falde indenfor denne Grændse, maae ogsaa kunne udredes i dette Tidsrum. Det er altsaa ligesom i Genhold til Finantslovenes nærværende Affattelse en Nødvendighed, at Ødelsmomentet for den Gjenstand, som skal ydes i Finantsaarets Løb, ikke udsættes, til Finantsaaret er udløbet. Dette Ødelsmoment indtræder, naar der skal betales med Penge, først i det Dieblif, at Prisen er sat. Capitelstartprisen for det Aar, som afluttes med den 31te Marts, maa derfor være sat før den 31te Marts, thi ellers kommer denne Ødelse til at glide over i et andet Finantsaar, og Øderne undbrage sig derved saa at sige en Deel af deres Forpligtelse i det Finantsaar, hvori Ødelsen skal falde. Det